TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2006. gada 5. oktobrī *

Lieta C-312/04

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2004. gada 23. jūlijā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv G. Vilmss [*G. Wilms*] un A. Veimārs [*A. Weimar*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Nīderlandes Karalisti, ko pārstāv H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*] un J. G. M. van Bakela [*J. G. M. van Bakel*], pārstāves,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši K. Šīmans [*K. Schiemann*], N. Kolnerika [*N. Colneric*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*] (referents) un E. Levits,

ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā lēmumu, kas pieņemts pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas, izskatīt lietu bez ģenerāladvokātes secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka:

— līdz 1992. gada 1. janvārim ar pienācīgu rūpību neveicot darbības, kas vajadzīgas, lai ātri noteiktu Kopienu pašu resursu prasījumus, noteiktos gadījumos, kad ir aizdomas par nelikumību saistībā ar pārvadājumiem, kas veikti, izmantojot TIR karneti,

— no 1992. gada 1. janvāra līdz 1994. gadam (ieskaitot) kavējoties noteikt Kopienu pašu resursu prasījumus un tādējādi novēloti tos nododot Komisijai, noteiktos gadījumos, kad ir aizdomas par nelikumību saistībā ar pārvadājumiem, kas veikti, izmantojot TIR karneti,

— atsakoties maksāt atbilstošos nokavējuma procentus,

Nīderlandes Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 2. panta 1. punkts, 6. panta 2. punkts, 10. panta 1. punkts un 11. pants Padomes 1989. gada 29. maija Regulā (EEK, *Euratom*) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, *Euratom* par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 155, 1. lpp.).

Atbilstošās tiesību normas

TIR konvencija

2 Muitas konvencija par starptautiskajiem preču pārvadājumiem, izmantojot TIR karneti (turpmāk tekstā — "TIR konvencija"), tika parakstīta Ženēvā (Šveice) 1975. gada 14. novembrī. Nīderlandes Karaliste ir šīs konvencijas dalībniece tāpat kā Eiropas Kopiena, kas to apstiprināja ar Padomes 1978. gada 25. jūlija Regulu (EEK) Nr. 2112/78 (OV L 252, 1. lpp.). Šī konvencija attiecībā uz Kopienu stājās spēkā 1983. gada 20. jūnijā (OV L 31, 13. lpp.).

3 TIR konvencija *inter alia* paredz, ka par precēm, kuras pārvadā saskaņā ar TIR procedūru, muitas iestādēs ceļā nav jāmaksā un jāiesniedz ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļi un citi maksājumi.

4 Lai šīs iespējas varētu īstenot, TIR konvencija paredz, ka precēm visā to pārvadājuma laikā jābūt pievienotam vienveidīgam dokumentam, TIR karnetei, kas kalpo pārvadājuma likumības kontrolei. Tāpat tā pieprasa, lai saskaņā ar tās 6. panta noteikumiem par pārvadājumiem galvotu līgumslēdzēju pušu apstiprinātas apvienības.

5 TIR konvencijas 6. panta 1. punkts tādējādi paredz:

"Katra Līgumslēdzēja Puse, ievērojot tās noteiktos nosacījumus un galvojumus, var atļaut iestādēm izdod TIR karnetes vai nu tieši, vai ar atbilstošo iestāžu starpniecību un būt galvotājai."

6 TIR karnete sastāv no lapu komplekta, kurā ir kupons Nr. 1 un kupons Nr. 2 ar atbilstošiem pasakņiem, uz kuriem norādīta visa vajadzīgā informācija. Viens kuponu pāris tiek izmantots katrā šķērsotajā teritorijā. Pārvadājuma sākumā pasaknis Nr. 1 tiek iesniegts nosūtītāja muitas iestādē; pārbaude notiek, kad no izvešanas muitas iestādes, kas atrodas tajā pašā muitas teritorijā, tiek atdots atpakaļ pasaknis Nr. 2. Šo procedūru atkārto katrā šķērsotajā teritorijā, izmantojot dažādus kuponu pārus, kas atrodas vienā un tajā pašā karnetē.

7 TIR karnetes drukā un izplata Ženēvā izveidotā *International Road Transport Union* (Starptautiskā Autotransporta savienība; turpmāk tekstā — "*IRU*"). To izsniegšanu lietotājiem nodrošina katras valsts galvotājas apvienības, ko šim nolūkam ir pilnvarojušas līgumslēdzēju pušu pārvaldes iestādes. TIR karneti izsniedz nosūtītājas valsts galvotāja apvienība, un šo galvojumu nodrošina *IRU* un Šveicē dibināts apdrošinātāju pūls ("pool").

8 TIR konvencijas 8. pantā noteikts:

"1. Galvotāja apvienība uzņemas samaksāt ievedmuitas un izvedmuitas nodokļus un citus maksājumus, kā arī soda naudu [nokavējuma procentus], kas jāmaksā saskaņā ar tās valsts muitas normatīvajiem aktiem, kurā ir atklāts pārkāpums saistībā ar TIR pārvadājumu. Tā ir solidāri atbildīga par to, lai personas, kurām iepriekšminētās summas ir jāmaksā, to izdarītu.

2. Gadījumos, kad Līgumslēdzējas puses likumi un noteikumi neparedz maksāt ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļus un citus maksājumus, kā noteikts iepriekš 1. pantā [punktā], galvotāja apvienība uzņemas ar tādiem pašiem nosacījumiem samaksāt summu, kas ir līdzvērtīga ievedmuitas un izvedmuitas nodokļu un citu maksājumu, kā arī soda naudas [nokavējuma procentu] summai.

3. Katra Līgumslēdzēja Puse nosaka maksimālo summu par vienu TIR karneti, ko var prasīt no galvotājas apvienības, pamatojoties uz iepriekšminēto 1. un 2. punktu.

4. Galvotājas apvienības atbildība attiecībā pret tās valsts iestādēm, kurā atrodas nosūtītāja muitas iestāde, iestājas brīdī, kad muitas iestāde pieņem TIR karneti.

Nākamajās valstīs, caur kurām preces ved saskaņā ar TIR procedūru, šī atbildība iestājas brīdī, kad preces ieved [..].

5. Galvotāja apvienība ir atbildīga ne tikai par precēm, kas ir uzskaitītas TIR karnetē, bet arī par precēm, kuras, lai gan tur nav uzskaitītas, drīkst būt autotransporta līdzekļa aizzīmogotajā daļā vai aizzīmogotā konteinerā. Uz citām precēm tas neattiecas.

6. Lai noteiktu šā panta 1. un 2. punktā minētos nodokļus un citus maksājumus, ziņas par precēm, kas ir ierakstītas TIR karnetē, uzskata par pareizām, ja nav pierādījumu par pretējo.

7. Ja ir jāmaksā šā panta 1. un 2. punktā minētās summas, kompetentās iestādes pirms prasības iesniegšanas pret galvotāju apvienību pēc iespējas liek maksājumu izdarīt personai vai personām, kas ir tieši atbildīgas."

9 Saskaņā ar TIR konvencijas 11. pantu:

"1. Ja TIR karnetes procedūra nav pabeigta vai ir pabeigta ar nosacījumiem, kompetentās iestādes nav tiesīgas likt galvotājām apvienībām maksāt 8. panta 1. un 2. punktā minētās summas, izņemot gadījumus, kad viena gada laikā no TIR karnetes apstiprināšanas dienas tās ir rakstiski paziņojušas iestādei par nepabeigšanu vai pabeigšanu ar nosacījumiem. To pašu noteikumu piemēro, ja pabeigšanas sertifikāts ir iegūts nelikumīgi vai ar krāpšanu, tikai tad termiņš ir divi gadi.

2. Prasību samaksāt 8. panta 1. un 2. punktā minētās summas galvotājai apvienībai iesniedz ne ātrāk kā 3 mēnešus pēc dienas, kurā iestāde informēta, ka karnetes procedūra nav pabeigta vai ir pabeigta ar nosacījumiem, vai ka pabeigšanas sertifikāts ir iegūts nelikumīgi vai ar krāpšanu, un ne vēlāk kā divus gadus pēc šās dienas. Tomēr gadījumos, par kuriem iepriekšminēto divu gadu laikā ir iesākta tiesvedība, visas maksājumu prasības jāiesniedz viena gada laikā no dienas, kad stājas spēkā tiesas spriedums.

3. Galvotājai apvienībai trīs mēnešu laikā no dienas, kad pret to ir iesniegta maksājuma prasība, jāsamaksā prasītās summas. Samaksātās summas iestādei atmaksā, ja divu gadu laikā no dienas, kurā iesniegta maksājuma prasība, muitas iestādes konstatē, ka saistībā ar attiecīgo pārvadājumu pārkāpuma nav bijis."

Kopienu tiesiskais regulējums muitas jomā

10 10. pants Padomes 1991. gada 21. marta Regulā (EEK) Nr. 719/91 par TIR karnešu un ATA karnešu izmantošanu Kopienā par tranzīta dokumentiem (OV L 78, 6. lpp.), kas bija piemērojama no 1992. gada 1. janvāra līdz 1993. gada 31. decembrim, nosaka:

"1. Šis pants ir piemērojams, neskarot TIR konvencijas un ATA konvencijas speciālās tiesību normas, kas attiecas uz galvotāju apvienību atbildību TIR karnetes vai ATA karnetes lietošanas laikā.

2. Ja tiek konstatēts, ka pārvadājuma, kas veikts, izmantojot TIR karneti, vai pārvadājuma, kas veikts, izmantojot ATA karneti, laikā vai saistībā ar to noteiktā dalībvalstī ir izdarīts pārkāpums vai nelikumība, muitas nodevu un citu iespējami vajadzīgo maksājumu piedziņa notiek šajā dalībvalstī atbilstoši Kopienu vai valsts tiesību normām, neskarot kriminālprocesuālās darbības.

3. Ja nav iespējams noteikt teritoriju, kurā ir izdarīts pārkāpums vai nelikumība, tiek pieņemts, ka tas ir izdarīts dalībvalstī, kurā tas ir konstatēts, ja vien paredzētajā termiņā kompetentajām iestādēm netiek iesniegti pierādījumi par darījuma likumību vai vietu, kurā faktiski ir izdarīts pārkāpums vai nelikumība.

[..]" [neoficiāls tulkojums]

11 Atbilstoši 2. pantam Komisijas 1991. gada 12. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1593/91, kas nosaka sīki izstrādātus noteikumus Regulas Nr. 719/91 piemērošanai (OV L 148, 11. lpp.), kas arī bija piemērojama no 1992. gada 1. janvāra līdz 1993. gada 31. decembrim:

"1. Ja tiek konstatēts, ka pārvadājuma, kas veikts, izmantojot TIR karneti, vai pārvadājuma, kas veikts, izmantojot ATA karneti, laikā vai saistībā ar to ir izdarīts pārkāpums vai nelikumība, kompetentās iestādes par to paziņo TIR karnetes vai ATA karnetes turētājam un galvotājai apvienībai termiņā, kas noteikts attiecīgi TIR konvencijas 11. panta 1. punktā vai ATA konvencijas 6. panta 4. punktā.

2. Pierādījums par pārvadājuma, kas veikts, izmantojot TIR karneti vai ATA karneti, likumību Regulas (EEK) Nr. 719/91 10. panta 3. punkta pirmās daļas izpratnē ir jāiesniedz termiņā, ko paredz attiecīgi TIR konvencijas 11. panta 2. punkts vai ATA konvencijas 7. panta 1. un 2. punkts.

[..]"

12 Regulas Nr. 719/91 10. panta 1. un 2. punkts un Regulas Nr. 1593/91 2. panta 1. un 2. punkts tika aizstāti, sākot ar 1994. gada 1. janvāri, attiecīgi ar 454. panta 1. un 2. punktu un 455. panta 1. un 2. punktu Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulā (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 253, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Īstenošanas regula"), ar gandrīz identisku saturu.

13 Atbilstoši Īstenošanas regulas 457. panta noteikumiem:

"Piemērojot TIR konvencijas 8. panta 4. punktu gadījumos, kad sūtījumu ieved Kopienas muitas teritorijā vai to uzsāk nosūtītājā muitas iestādē, kura atrodas Kopienas muitas teritorijā, galvotāja apvienība kļūst vai ir atbildīga muitas dienestiem katrā dalībvalstī, kuras teritorijā TIR sūtījumu ieved, līdz vietai, kurā sūtījumu no Kopienas muitas teritorijas izved, vai līdz galamērķa muitas iestādei minētajā teritorijā."

Kopienu pašu resursu sistēma

14 Regulas Nr. 1552/89 2. pants, kas ietverts I sadaļā ar nosaukumu "Vispārīgie noteikumi", ir noteikts:

"1. Lai piemērotu šo regulu, Kopienu pašu resursu prasījumi, kas paredzēti Lēmuma 88/376/EEK, *Euratom* 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, tiek noteikti, tiklīdz dalībvalsts kompetentais dienests parādniekam paziņo parāda summu. Paziņojums tiek sniegts, tiklīdz kļūst zināms parādnieks un tiklīdz kompetentās pārvaldes iestādes var aprēķināt prasījuma summu, ievērojot visus Kopienu noteikumus, kas piemērojami šajā jautājumā.

[..]" [neoficiāls tulkojums]

15 Regulas Nr. 1552/89 3. panta pirmā un otrā daļa, kas ietvertas tajā pašā I sadaļā, nosaka:

"Dalībvalstis veic visus lietderīgos pasākumus, lai attaisnojošie dokumenti, kas attiecas uz pašu resursu noteikšanu un nodošanu, tiktu saglabāti vismaz trīs kalendāros gadus, sākot ar tā gada beigām, uz kuru attiecas šie attaisnojošie dokumenti.

Gadījumā, ja attaisnojošo dokumentu, kas attiecas uz noteikšanu, pārbaudes, ko valsts pārvalde veic viena vai ar Komisiju, rezultātā rodas vajadzība šo noteikšanu

labot, minētie attaisnojošie dokumenti tiek saglabāti ilgāku laiku nekā 1. daļā paredzētais termiņš — uz laiku, kas ļauj veikt tās labojumu un kontroli." [neoficiāls tulkojums]

16 Saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 6. panta 1. punktu un 2. punkta a) un b) apakšpunktu, kas ietverti II sadaļā ar nosaukumu "Pašu resursu konti":

"1. Pašu resursu kontus pārzina dalībvalsts kase vai dalībvalsts norīkota iestāde, un tos sadala pa kontiem pēc resursu veida.

2. a) Prasījumus, kas noteikti saskaņā ar 2. pantu, ievērojot šā punkta b) apakšpunktu, ieraksta kontos [ko bieži sauc par "A kontiem"] vēlākais pirmajā darba dienā pēc otrā mēneša 19. datuma, kas seko tam mēnesim, kurā prasījumi noteikti.

b) Noteiktos prasījumus, kas nav ierakstīti šā punkta a) apakšpunktā minētajos kontos tādēļ, ka attiecīgās summas vēl nav piedzītas un nav nekāda nodrošinājuma, a) apakšpunktā noteiktajā termiņā ieraksta atsevišķos kontos [ko bieži sauc par "B kontiem"]. Dalībvalstis var rīkoties tāpat, ja noteiktie prasījumi ar nodrošinājumu ir apstrīdēti un pēc radušos strīdu izšķiršanas var tikt mainīti."

17 Regulas Nr. 1552/89 9. pants, kas ietverts III sadaļā ar nosaukumu "Pašu resursu nodošana", nosaka:

"1. Saskaņā ar 10. pantā paredzēto kārtību dalībvalsts pašu resursus ieraksta kredītā kontā, ko Komisijas vārdā atver dalībvalsts kasē vai iestādē, ko tā norīkojusi.

Šo kontu apkalpo par brīvu.

2. Komisija kredītā ierakstītās summas konvertē un ieraksta savos kontos [..]."

18 Saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 10. panta 1. punktu, kas ietverts tajā pašā III sadaļā:

"Pēc tam, kad, piemērojot attiecīgā Lēmuma 88/376/EEK, *Euratom* 2. panta 3. punktu, kā iekasēšanas izmaksas atskaitīti 10 %, šā lēmuma 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā minēto pašu resursu ierakstīšanu izdara ne vēlāk kā pirmajā darba dienā pēc 19. datuma, kas ir otrajā mēnesī pēc mēneša, kurā saskaņā ar šīs regulas 2. pantu noteikts prasījums.

Tomēr saskaņā ar 6. panta 2. punkta b) apakšpunktu B kontos uzrādītie prasījumi ierakstāmi ne vēlāk kā pirmajā darba dienā pēc 19. datuma, kas ir otrajā mēnesī pēc mēneša, kurā prasījums piedzīts."

19 Atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 11. pantam, kas ietverts minētajā III sadaļā:

"Par visiem kavējumiem, izdarot ierakstus 9. panta 1. punktā minētajā kontā, attiecīgai dalībvalstij jāmaksā procenti, kuru likme atbilst par diviem punktiem paaugstinātai procentu likmei, kuru attiecīgās dalībvalstis valūtas tirgū piemēro valsts īstermiņa kredīta operācijām, brīdī, kad beidzies termiņš. Par katru kavējuma mēnesi šo likmi palielina par 0,25 punktiem. Palielināto likmi piemēro visam kavējuma periodam."

Pirmstiesas procedūra

20 Atbilstoši Komisijas teiktajam tās pārbaudes laikā, ko 1997. gada 2. oktobrī veica tās pārstāvji Roterdamas Muitas pārvaldē (Nīderlande), tika atklāts kavējums pašu resursu noteikšanā muitas tiesībās. Šie atklājumi attiecās uz nepārbaudītām TIR karnetēm, kuras pieņemtas no 1991. līdz 1993. gadam un par kurām Nīderlandes iestādes novēloti nosūtījušas maksājuma paziņojumus, jo 15 gadījumos tika konstatēts, ka minētie maksājuma paziņojumi tikuši nosūtīti vidēji tikai divus ar pusi gadus pēc šo karnešu pieņemšanas, kaut arī iestādes bija konstatējušas, ka minēto karnešu pasaknis Nr. 2 nav ticis atdots atpakaļ nosūtītājā muitas iestādē.

21 1997. gada 18. decembra vēstulē Komisija informēja Nīderlandes Karalisti par saviem secinājumiem, pēc tam, 1998. gada 9. marta un 2000. gada 6. janvāra vēstulēs tā lūdza šai dalībvalstij atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 11. pantam pārskaitīt summu NLG 267 682,43 apmērā kā nokavējuma procentus. Komisija apgalvoja, ka, lai aprēķinātu šos nokavējuma procentus, tā pamatojās uz maksimālo piecpadsmit

mēnešu termiņu, sākot ar attiecīgo dokumentu apstiprināšanas dienu, lai parādniekam paziņotu par tā tiesībām; šis termiņš izriet no Īstenošanas regulas 455. panta un TIR konvencijas 11. panta.

22 Savās 1998. gada 15. aprīļa un 2000. gada 7. marta atbildēs Nīderlandes iestādes noraidīja nokavējuma procentu maksājuma prasību, jo šī prasība nebija juridiski pamatota un turklāt atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 3. panta pirmajai daļai minētā prasība bija paredzēta dažiem to attiecīgo lietu materiāliem, no kurām viena attiecās uz 1986. gadu.

23 Par iespējamo kavējumu, ko atklājuši Komisijas pārstāvji, Nīderlandes iestādes apgalvo, ka neviens juridisks pamats neļauj veikt piedziņu no TIR dokumenta turētāja, ja izmeklēšanas process nav pabeigts. Tādējādi parāda summas var iegrāmatot tikai pēc šā izmeklēšanas procesa beigām. Tādēļ trīs mēnešu termiņa, ko paredz TIR konvencijas 11. panta 2. punkts, pārsniegšana, gaidot izmeklēšanas rezultātus, pēc šo iestāžu domām, nevarētu tikt uzskatīta par novēlotu iegrāmatošanu, kas radītu pamatu nokavējuma procentu pieprasīšanai.

24 Nepiekrītot Nīderlandes iestāžu argumentācijai, Komisija 2002. gada 18. oktobrī nosūtīja brīdinājuma vēstuli Nīderlandes Karalistei. Šajā vēstulē tā izklāsta savu analīzi, pamatojoties uz Kopienu tiesību normām, kas bija piemērojamas no 1991. gada līdz 1993. gadam, par kavējumiem pašu resursu nodošanā pēc ilgstošas pasivitātes no Nīderlandes administrācijas puses attiecībā uz TIR pārvadājumiem, par kuriem ir šis process. Ņemot vērā grūtības noteikt konkrētu datumu attiecībā uz nokavējuma procentiem, kas saistīti ar TIR pārvadājumiem, kuri notikuši pirms 1992. gada, Komisija uzskata, ka nokavējuma procenti nav jāmaksā par šo periodu, jo nepastāv obligāts termiņš attiecīgo prasījumu piedziņai, bet ka Nīderlandes iestādes

tomēr nav darījušas vajadzīgo, lai aizsargātu Kopienu finanšu intereses. Par TIR pārvadājumiem, kas notikuši kopš 1992. gada 1. janvāra, Komisija lūdz Nīderlandes iestādēm atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 11. pantam nekavējoties pārskaitīt nokavējuma procentus EUR 110 239,17 apmērā.

25 Savā 2002. gada 19. decembra atbildē Nīderlandes iestādes ir saglabājušas savu viedokli.

26 2003. gada 11. jūlijā Komisija nosūtīja argumentētu atzinumu, kurā tā pārņēma argumentāciju, kas izklāstīta brīdinājuma vēstulē. Nīderlandes Karaliste tika aicināta veikt vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu argumentētā atzinuma prasības divu mēnešu laikā no tā saņemšanas brīža. Šīs dalībvalsts valdība atbildēja uz brīdinājuma vēstuli ar 2003. gada 10. septembra vēstuli, kurā tā ietvēra iepriekš izklāstītos argumentus.

27 Šādos apstākļos Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

28 Nīderlandes valdība apgalvo, ka prasība nav pieņemama. Rīcība ir paredzēta Regulas Nr. 1552/89 3. pantā, kas nosaka — dalībvalstīm ir jāsaglabā attaisnojošie dokumenti

vismaz trīs kalendāros gadus, sākot ar tā gada beigām, uz kuru tie attiecas. No tā izriet, ka Komisija pati nosaka termiņu rīcībai vai prasības celšanai pret dalībvalsti, ņemot vērā to, ka pretējā gadījumā šai dalībvalstij nebūtu nekādu aizstāvības līdzekļu. Šajā gadījumā, tā kā nav juridiska pamatojuma tā termiņa pagarināšanai, kas ir paredzēts tikai gadījumam, ja Komisijas kontroles, kas tiek veikta tajā pašā termiņā, rezultātā tiktu veikti labojumi, Nīderlandes iestādēm vēlākais tikai līdz 1997. gada beigām ir jāsaglabā attaisnojošie dokumenti, kas attiecas uz periodiem, uz kuriem attiecas šis process. Tas apstāklis, ka Nīderlandes iestādes vēl nav iznīcinājušas dokumentus, nemaina to, ka ir piemērojams noilguma termiņš.

29 Turklāt Komisijas prasība katrā ziņā nav pieņemama attiecībā uz periodu līdz 1992. gada 1. janvārim, jo tai nav nekādu interešu celt prasību attiecībā uz šo periodu. Apgalvojot, ka nekādi nokavējuma procenti nav jāmaksā par šo periodu, Komisija centās panākt, lai Tiesa atzītu, ka Nīderlandes iestādes ir novēloti noteikušas un pārskaitījušas attiecīgos pašu resursus. Šāda prasība ir jāuzskata par nepieņemamu, jo pieņemamais lēmums nevar grozīt Nīderlandes Karalistes tiesisko stāvokli.

30 Atbildot uz pirmo nepieņemamības pamatu, Komisija apgalvo, ka Regulas Nr. 1552/89 3. panta vienīgais mērķis ir obligāta attaisnojošo dokumentu saglabāšana "vismaz" trīs gadus, tajā nav noteikts neviens noilguma termiņš pašu resursu piedziņai. Pat ja varētu pieņemt, ka minētais 3. pants ir interpretējams kā tāds, kas nosaka noilguma termiņu, šajā gadījumā tas nav pārsniegts, jo Nīderlandes iestādes šajā termiņā ir informētas par notikušo kavējumu. Šo informāciju Nīderlandes iestādēm sniegusi Komisija 1997. gada 18. decembra vēstulē, kaut arī nokavējuma procentu maksājuma prasība, ko nosūtīja Komisija, attiecās uz TIR karnetēm, kuras izdotas 1993. gadā un attiecībā uz kurām veikta noteikšana un

nodošana 1994. un 1995. gada laikā. Saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 3. pantu attaisnojošie dokumenti, kas attiecas uz pašu resursiem, kuri noteikti 1994. un 1995. gadā, tādējādi bija jāsaglabā attiecīgi līdz 1997. un 1998. gada beigām. Turklāt termiņš, kas paredzēts šajā pašā 3. pantā, var tikt pagarināts, ja attiecīgajos noteiktajos pašu resursos ir jāveic labojumi. Līdz ar to, tā kā Komisijas veiktās kontroles rezultātā noskaidrots, ka šādi labojumi ir vajadzīgi, nerodas jautājums par noilgumu.

31 Par otro nepieņemamības pamatu Komisijai ir viedoklis, ka EKL 226. pantā paredzētās pārkāpumu procedūras īpatnība ļauj precīzi konstatēt, ka dalībvalsts nav izpildījusi savus pienākumus, kas turklāt neietekmē tās tiesisko stāvokli.

Tiesas vērtējums

32 Par pirmo nepieņemamības pamatu ir jāatzīmē, ka pretēji Nīderlandes valdības apgalvojumam Regulas Nr. 1552/89 3. pants neparedz noilguma termiņu pašu resursu piedziņai. Šī tiesību norma paredz tikai dalībvalstu pienākumu saglabāt attaisnojošos dokumentus, kuri attiecas uz pašu resursu noteikšanu un nodošanu noteiktajā minimālajā termiņā, kas vajadzības gadījumā var tikt pagarināts uz laiku, kurš ļauj veikt labojumus un kontroli valsts iestāžu kontroles laikā, ko tās veic pašas vai kopā ar Komisiju, ja tiek atklāts, ka ir vajadzība veikt šādus labojumus. Vārda "vismaz" lietošana attiecībā uz trīs gadu dokumentu glabāšanas termiņu apstiprina faktu, ka Kopienu likumdevējs nav plānojis noteikt noilguma termiņu.

33 Turklāt netiek apstrīdēts, ka Nīderlandes iestādes nav iznīcinājušas dokumentus, kas attiecas uz tām darbībām, kuras skar šis process, tādēļ Nīderlandes Karaliste nevar apgalvot, ka ir pārkāptas tās tiesības uz aizstāvību.

34 Līdz ar to šis pamats ir jānoraida.

35 Par otro nepieņemamības pamatu, kas saistīts ar interešu trūkumu par pienākumu neizpildes atzīšanu attiecībā uz laikposmu pirms 1992. gada 1. janvāra, jo nav nokavējuma procentu maksājuma prasības, pietiek atgādināt, ka Kopienu tiesību normās noteikto pienākumu neizpilde vien ir atzīstama par pienākumu neizpildi (skat. it īpaši 2003. gada 12. jūnija spriedumu lietā C-363/00 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-5767. lpp., 47. punkts).

36 Tā kā šis pamats arī nav pamatots, tas ir jānoraida un jāatzīst, ka prasība ir pilnībā pieņemama.

Par lietas būtību

Lietas dalībnieku argumenti

37 Komisija uzskata, ka dalībvalstīm ir rūpīgi jāveic Kopienu pašu resursu piedziņa, lai pēc iespējas ātrāk tos nodotu. TIR konvencijas īstenošanas ietvaros tas nozīmē, ka dalībvalstij ir pēc iespējas ātrāk pēc TIR karnetes pieņemšanas jānosaka, vai ir

notikusi nelikumība saistībā ar pārvadājumu, uz ko attiecas šī karnete. Ja tas tā ir, šai dalībvalstij ir jāinformē lietotājs un pēc tā termiņa beigām, kura laikā var iesniegt pierādījumus, ka pārvadājums ir veikts likumīgi vai ka pārkāpums ir noticis citur, dalībvalstij ir jāpiedzen attiecīgais nodokļu parāds.

38 Komisija atzīmē, ka šajā tiesvedībā tā nodala periodu pirms 1992. gada 1. janvāra un periodu no šā datuma līdz 1994. gadam, ņemot vērā, ka visā paredzētajā periodā ir piemērojams TIR konvencijas 11. pants. Par periodu pirms 1992. gada 1. janvāra tā neliek Nīderlandes valdībai pārskaitīt nokavējuma procentus. Pēc Komisijas domām, līdz šim datumam bija piemērojams tikai TIR konvencijas 11. pants un nebija iespējams norādīt konkrētu datumu, kurā kompetentajām iestādēm bija bijis jāveic piedziņa, ciktāl TIR konvencija, kas neattiecas uz sistēmas lietotājiem, bet gan uz galvotājām apvienībām, neparedz ne termiņu ziņošanai par nelikumību sistēmas lietotājam, ne arī termiņu, kurā tas varētu iesniegt pierādījumus, ka pārkāpums ir izdarīts citur vai ka tas netika izdarīts. Tomēr Nīderlandes iestādes nav pievērsušas vajadzīgo uzmanību Kopienu finanšu interešu aizsardzībai. Dalībvalstīm ir rūpīgi jānorāda darbības, kas vajadzīgas, lai veiktu ātru Kopienu pašu resursu piedziņu. Ja to dienu laikā, kas seko tranzīta pārvadājuma paredzētajām beigām, attiecīgās karnetes pieņemšanas iestādē nenokļūst ne TIR karnetes pasaknis Nr. 2, ne arī kāds cits dokuments, attiecīgajām iestādēm saprātīgā laikā jāveic atbilstoši pasākumi, lai aizsargātu Kopienu finanšu intereses. Gadījumos, uz kuriem attiecas šis process, maksājuma paziņojums ir jānosūta pēc perioda no diviem gadiem un četriem mēnešiem līdz diviem gadiem un desmit mēnešiem, sākot ar TIR karnetes pieņemšanas brīdi. Šāds termiņš nav uzskatāms par saderīgu ar vajadzīgo rūpību.

39 Turpretī attiecībā uz periodu no 1992. gada 1. janvāra līdz 1993. gada 31. decembrim Komisija uzskata, ka Regulas Nr. 719/91 10. pants un Regulas Nr. 1593/91 2. pants,

aplūkojot tos kopā ar TIR konvencijas 11. pantu, paredz īpašus termiņus, kādos dalībvalstij jāveic vajadzīgie pasākumi, lai konstatētu pārkāpumus. Par tāda "nosakāmā termiņa" atskaites punktu un piemērojamību, kura laikā par darījuma likumību vai vietu, kur izdarīts pārkāpums vai nelikumība, var tikt iesniegti pierādījumi atbilstoši Regulas Nr. 719/91 10. panta 3. punktam, var spriest no Regulas Nr. 1593/91 2. panta, ko aplūko kopā ar TIR konvencijas 11. pantu.

40 Pēc Komisijas domām, no šīm tiesību normām izriet, ka, ja nosūtītāja muitas iestāde nesaņem paredzētajā termiņā (kas argumentētajā atzinumā noteikts lielākais viena mēneša apmērā) TIR karnetes pasakni Nr. 2 vai jebkuru citu nosūtītājas iestādes dokumentu, tai ir jāinformē par to sistēmas lietotājs un galvotāja apvienība viena gada laikā, sākot ar minētās karnetes pieņemšanas brīdi, vai divu gadu laikā — gadījumā, ja TIR karnetes pabeigšana tikusi iegūta nelikumīgi vai krāpnieciski. Ieinteresētajai personai ir trīs mēneši, lai iesniegtu pierādījumus par nelikumības neesamību vai par vietu, kur nelikumība patiesībā tikusi izdarīta. Pierādījumu trūkuma gadījumā tiek uzskatīts, ka nelikumība notikusi tajā dalībvalstī, kurā atrodas nosūtītāja iestāde, un šai valstij ir jāveic muitas parāda piedziņa.

41 Atbilstoši Komisijas teiktajam dalībvalstīm piešķirtajai izvēles iespējai neveikt piedziņu pēc iespējas agrākajā datumā, ko paredz TIR konvencijas 11. panta 2. punkts, bet vēlākajā datumā — pirms minētajā tiesību normā paredzētā maksimālā divu gadu termiņa beigām, ir nozīme tikai saistībā ar šās valsts un parādnieka attiecībām. Pašu resursu sistēmas ietvaros parādniekam ir jāpaziņo, tiklīdz tas kļūst zināms un tiklīdz ir noteikts parāda apmērs, kas ir brīdis, kad attiecīgās iestādes atbilstoši piemērojamajiem Kopienu tiesību aktiem var veikt piedziņu. Kopienu likumdevējs acīmredzami ir vēlējies radīt sistēmu, kas ļautu iesniegt juridiskus pierādījumus par TIR pārvadājuma nelikumību, tiklīdz tiek atklāta pirmā norāde par tās pastāvēšanu.

42 Komisija piebilst, ka atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 2. panta 1. punktam attiecīgie Kopienu pašu resursu prasījumi tiek noteikti, tiklīdz dalībvalsts kompetentās iestādes paziņo parādniekam parāda summu. Šī paziņošana notiek, tiklīdz ir zināms parādnieks un tiklīdz kompetentās administratīvās iestādes var aprēķināt parāda apmēru, ievērojot visas Kopienu tiesību normas, kas piemērojamas šajā gadījumā. Tā kā no iepriekšējiem apsvērumiem izriet, ka kompetentās iestādes var veikt piedziņu ne vēlāk kā vienu gadu un trīs mēnešus pēc TIR karnetes pieņemšanas un ka parādnieks un nodokļu parāda apmērs arī ir jāuzskata par zināmiem vēlākais pēc šā termiņa beigām, Regulas Nr. 1552/89 2. panta 1. punktā paredzētais paziņojums ir jānosūta vēlākais 15 mēnešu laikā pēc minētās karnetes pieņemšanas. Tiklīdz beidzas šis termiņš, ir uzskatāms, ka Kopienu prasījumi uz attiecīgajiem pašu resursiem ir noteikti.

43 Atbilstoši Komisijas teiktajam dalībvalstis kreditē noteiktos prasījumus vispārīgajā Komisijas kontā ne vēlāk kā pirmajā darba dienā pēc tā otrā mēneša 19. dienas, kas seko tam, kurā prasījumi tika noteikti atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 2. panta 1. punktam, ja — kā šajā gadījumā — attiecīgajai dalībvalstij nav atsevišķa konta (B konts) tās pašas regulas 6. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē. Pašu resursi ir jāiegrāmato vēlākais tajā pašā darba dienā (Regulas Nr. 1552/89 10. pants), tādēļ šajā gadījumā ir jāmaksā arī nokavējuma procenti atbilstoši šās regulas 11. pantam, jo Nīderlandes iestādes novēloti nodevušas Komisijai attiecīgos pašu resursus, ciktāl tās veikušas piedziņu vidēji tikai vienu gadu pēc maksimālā 15 mēnešu termiņa beigām.

44 Nīderlandes valdība atzīmē, ka attiecībā uz periodu līdz 1992. gadam bija piemērojams tikai TIR konvencijas 11. pants un šajā tiesību normā nav nekāda termiņa dalībvalstīm muitas parāda piedziņai. Komisija nav precizējusi, ko tā saprot ar terminu "rūpība", nav arī konkrēti norādījusi vai pierādījusi pienākumu iespējamo neizpildi. Turklāt piedziņai nav juridiska pamata tik ilgi, kamēr nav beidzies

izmeklēšanas process, kas ļautu secināt, ka ir izdarīts pārkāpums vai nelikumība. Dažos gadījumos varētu likumīgi paiet vairāk nekā divi gadi no TIR karnetes pieņemšanas brīža līdz maksājuma paziņojuma nosūtīšanas brīdim.

45 Par periodu no 1992. gada 1. janvāra līdz 1993. gada 31. decembrim minētā valdība apgalvo, ka termiņi, kas, pēc Komisijas domām, bija piemērojami, ne tikai ir paredzēti muitas iestāžu attiecību ar tiesājamajiem, nevis ar minēto iestādi reglamentēšanai, bet arī praktiski nav ievērojami. Kā paredz Regulas Nr. 1552/89 2. panta 1. punkts, dalībvalsts iestādēm nav jāiegrāmato parāda summas un jāveic attiecīgā nodokļu parāda piedziņa pirms izmeklēšanas procesa noslēguma (t.i., *a posteriori* piedziņas procedūrai). Līdz šim brīdim attiecīgā dalībvalsts nevar konstatēt nelikumību, tās izdarīšanas vietu, muitas parāda rašanos, kompetento valsti un nodokļu parāda apmēru. Tas vien, ka ir saņemts TIR karnetes pasaknis Nr. 2, lielākais varētu norādīt uz iespējamo nelikumību, kaut arī kompetence veikt piedziņu rodas tikai tad, ja ir noskaidrota nelikumība un vieta, kur tā notikusi.

46 Turklāt atbilstoši Nīderlandes iestāžu teiktajam Regulas Nr. 1593/91 2. panta l. punkts, ko aplūko kopā ar TIR konvencijas 11. panta 2. punktu, norāda, ka TIR karnetes turētāja rīcībā ir jābūt no trīs mēnešiem līdz pat diviem gadiem, lai iesniegtu pierādījumus par veiktā pārvadājuma likumību. Komisija kļūdaini mainījusi minimālo termiņu, ko paredz TIR konvencijas 11. panta 2. punkts, pret maksimālo termiņu. Ne tikai turētājam bija jābūt iespējai iesniegt nepieciešamos pierādījumus, bet arī attiecīgajai dalībvalstij bija jābūt pietiekamam laikam, lai izvērtētu tādējādi iesniegto pierādījumu efektivitāti.

47 Gadījumam, ja Komisijas apgalvojums apstiprinātos, Nīderlandes valdība vēlas uzsvērt ārkārtas apstākļus, kādos noritēja attiecīgais periods, proti, grūtības, kas bija saistītas ar pareizu TIR sistēmas piemērošanu.

48 Par Regulas Nr. 1552/89 10. un 11. panta interpretāciju minētā valdība apgalvo, ka pēc definīcijas ne visi dati ir zināmi trīs mēnešu termiņa beigās, tādēļ nav jāveic grāmatojums, sākot ar šo brīdi. Līdz ar to nav arī pienākuma nosūtīt parādniekam paziņojumu. Šī valdība secina, ka nav nedz novēlotas muitas parāda iegrāmatošanas Komisijas kontā, nedz arī līdz ar to — kavējuma pašu resursu nodošanā Komisijai, tādējādi nerodas jautājums par procentiem, kas maksājami atbilstoši šās regulas 11. pantam.

Tiesas vērtējums

49 Vispirms ir jāizvērtē Komisijas iebildumi, ciktāl tie attiecas uz periodu, kurā bija piemērojamas Regulu Nr. 719/91 un Nr. 1593/91 īpašās tiesību normas muitas parāda piedziņas jomā.

— Par TIR karnetēm, kas pieņemtas no 1992. gada 1. janvāra līdz 1993. gada 31. decembrim

50 Atbilstoši Regulas Nr. 719/91 10. panta 2. punktam, ja tiek konstatēts, ka pārvadājuma, kas veikts, izmantojot TIR karneti, laikā vai saistībā ar to noteiktajā dalībvalstī ir izdarīts pārkāpums vai nelikumība, šī dalībvalsts veic nodokļu un citu iespējamo maksājumu piedziņu atbilstoši Kopienu vai valsts tiesību normām, neskarot kriminālprocesuālās darbības. Šāda atklājuma gadījumā atbilstoši Regulas Nr. 1593/91 2. panta 1. punktam muitas iestādes par to sniedz paziņojumu TIR karnetes turētājam un galvotājai apvienībai termiņā, kāds paredzēts TIR konvencijas 11. panta 1. punktā, proti, viena gada laikā, sākot ar datumu, kad šīs iestādes ir pieņēmušas TIR karneti, kuras procedūra nav pabeigta, vai divu gadu laikā, ja karnetes procedūras pabeigšana tikusi panākta nelikumīgi vai krāpnieciski.

51 Saskaņā ar TIR konvencijas 11. panta 2. punktu maksājuma pieprasījums ir jānosūta galvotājai apvienībai ne ātrāk kā pēc trim mēnešiem, sākot ar dienu, kad paziņots, ka procedūra nav pabeigta vai ka tās pabeigšana panākta nelikumīgi vai krāpnieciski, bet ne vēlāk kā divu gadu laikā, sākot ar šo pašu datumu, izņemot gadījumus, par kuriem šo divu gadu laikā ir iesākta tiesvedība — tad maksājuma pieprasījums jāiesniedz viena gada laikā no dienas, kad stājas spēkā tiesas spriedums.

52 No iepriekš minēto tiesību normu sistēmiskās interpretācijas izriet, ka muitas parāda maksājuma pieprasījums nepabeigtas karnešu procedūras gadījumā principā ir jānosūta ne vēlāk kā trīs gadu laikā pēc datuma, kad pieņemta TIR karnete, vai četru gadu laikā, ja procedūras pabeigšana panākta krāpnieciski.

53 TIR konvencijas 8. panta 7. punkts precizē, ka kompetentajām iestādēm, ciktāl iespējams, jāpieprasa maksājums no personas, kas ir tieši atbildīga par minēto parādu, pirms sūdzības iesniegšanas galvotājai apvienībai. Turklāt no Regulas Nr. 719/91 10. panta 3. punkta un Regulas Nr. 1593/91 2. panta 2. punkta izriet, ka paredzētie trīs un četru gadu termiņi ir piemērojami gan turētājam, gan galvotājai apvienībai, jo tajos TIR karnetes turētājs un galvotāja apvienība netiek nošķirti saistībā ar iespēju iesniegt pierādījumus par pārvadājuma, kas veikts, izmantojot TIR karneti, likumību (šajā sakarā saistībā ar Īstenošanas regulas 454. un 455. pantu tostarp skat. 2000. gada 23. marta spriedumu apvienotajās lietās C-310/98 un C-406/98 *Met-Trans* un *Sagpol*, *Recueil*, I-1797. lpp., 49. punkts).

54 Tomēr ir svarīgi precizēt, ka, tā kā Regulas Nr. 1593/91 2. panta 1. punkta mērķis ir nodrošināt rūpīgu un vienveidīgu noteikumu piemērošanu jautājumā par muitas parāda piedziņu, lai ātri un efektīvi varētu nodot Kopienu pašu resursus (pēc analoģijas skat. tostarp 2005. gada 14. aprīļa spriedumu lietā C-460/01 Komisija/Nīderlande, Krājums, I-2613. lpp., 60., 63., 69. un 70. punkts), paziņojums par pārkāpumu vai nelikumību katrā ziņā ir jānosūta pēc iespējas ātrāk, proti, tiklīdz muitas iestādēm kļūst zināms par minēto pārkāpumu vai nelikumību, tādējādi vajadzības gadījumā — pirms maksimālā termiņa, kas ir attiecīgi viens un — krāpšanas gadījumā — divi gadi, ko paredz TIR konvencijas 11. panta 1. punkts, beigām.

55 To pašu iemeslu dēļ maksājuma pieprasījums TIR konvencijas 11. panta 2. punkta izpratnē ir jānosūta, tiklīdz muitas iestādes var to izdarīt, tādējādi — vajadzības gadījumā — pirms beidzas divu gadu termiņš kopš paziņošanas par pārkāpumu vai nelikumību ieinteresētajām personām.

56 Šajā gadījumā netiek apstrīdēts, ka apstrīdētās maksājuma prasības tika nosūtītas mazāk nekā trīs gadus pēc datuma, kad pieņemtas TIR karnetes, tādējādi — pirms bija beidzies maksimālais trīs gadu termiņš, sākot ar minēto pieņemšanu. Turklāt Komisija nav pierādījusi attiecībā uz pārvadājumiem, kuri saistīti ar TIR karnetēm, kas pieņemtas 1992. un 1993. gadā un par ko ir šī tiesvedība, ka maksājuma pieprasījums nav nosūtīts pēc iespējas ātrāk, proti, tiklīdz muitas iestādes to bija varējušas izdarīt.

57 Ciktāl Komisija necenšas panākt, lai tiktu atzīts, ka nav izpildīti pienākumi, ko nosaka Regulas Nr. 719/91 un Nr. 1593/91 tiesību normas, bet gan tikai to, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 1552/89 2., 6., 9., 10. un 11. pants, vēl ir jāizvērtē, vai, šādi rīkojoties, Nīderlandes Karaliste ir pārkāpusi minētās tiesību normas.

58 Atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 2. panta 1. punktam Kopienu pašu resursu prasījumi tiek noteikti, "tiklīdz" kompetentās iestādes nosūta parādniekam to informāciju par parāda apmēru, kas ir jānosūta, tiklīdz ir zināms parādnieks un tiklīdz kompetentās administratīvās iestādes var aprēķināt parāda summu, ievērojot šajā jomā piemērojamās Kopienu tiesību normas (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Nīderlande, 85. punkts), proti, šajā gadījumā — Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulu (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Muitas kodekss"), Regulas Nr. 719/91 un Nr. 1593/91, kā arī TIR konvenciju. Tādējādi maksājuma prasība, kas nosūtīta, piemērojot TIR konvencijas 11. panta 2. punktu, ir jāuzskata par paziņojumu Regulas Nr. 1552/89 2. panta izpratnē.

59 Kā tiesa jau ir atzīmējusi 2005. gada 15. novembra sprieduma lietā C-392/02 Komisija/Dānija (Krājums, I-9811. lpp.) 59. punktā, no Muitas kodeksa 217., 218. un 221. panta izriet, ka minētie nosacījumi ir izpildīti, ja muitas dienestu rīcībā ir vajadzīgie dati un tādējādi tie var aprēķināt muitas parāda summu un noteikt parādnieku (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/

Nīderlande, 71. punkts, un 2005. gada 14. aprīļa spriedumu lietā C-104/02 Komisija/Vācija, Krājums, I-2689. lpp., 80. punkts). Dalībvalstis nevar izvairīties no parādu noteikšanas, pat ja tās šos parādus apstrīd, lai nepieļautu, ka Kopienu finansiālais līdzsvars tiek izjaukts dalībvalsts rīcības rezultātā (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Dānija, 60. punkts).

60 Regulas Nr. 1552/89 6. panta 1. punkts noteic, ka dalībvalstīm ir jāuztur pašu resursu konts valsts kasē vai iestādē, ko tās norīko. Piemērojot šā panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu, dalībvalstīm ir pienākums iegrāmatot parādu, kas "noteikts atbilstoši 2. pantam", vēlākais pirmajā darba dienā pēc otrā mēneša 19. dienas, kas seko tam, kurā prasījumi tika noteikti, vai nu A kontā, vai, ja ir izpildīti noteikti nosacījumi, — B kontā.

61 Tā rezultātā dalībvalstīm ir jānosaka Kopienu pašu resursu prasījumi, tiklīdz to muitas iestādes var aprēķināt muitas parāda apmēru un noteikt parādnieku (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Dānija, 61. punkts), un tādējādi atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 6. pantam ierakstīt šos prasījumus kontos.

62 Šajā gadījumā Nīderlandes iestādēm netiek pārmests, ka, nosakot muitas parādu, tās nav nekavējoties to iegrāmatojušas, bet gan tas, ka tās ir novēloti noteikušas un paziņojušas par attiecīgajiem prasījumiem, iebildumi, kas, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jānoraida. Šādos apstākļos Komisija nav pierādījusi, ka iegrāmatošana notikusi novēloti.

63 Lai nodotu pašu resursus, šās pašas regulas 9. panta 1. punkts noteic, ka katra dalībvalsts kreditē pašu resursus kontā, kas tam ir īpaši atvērts uz Komisijas vārda, saskaņā ar noteikumiem, ko paredz Regulas Nr. 1552/89 10. pants. Atbilstoši šās tiesību normas 1. punktam pēc tam, kad ir atskaitīti iekasēšanas maksājumi, pašu resursu iegrāmatošana ir jāveic vēlākais pirmajā darba dienā pēc otrā mēneša 19. dienas, kas seko tam, kurā prasījumi tika noteikti atbilstoši minētās regulas 2. pantam, izņemot parādu, kas iekļauts B kontā, piemērojot šās pašas regulas 6. panta 2. punkta b) apakšpunktu, kas jāiegrāmato vēlākais pirmajā darba dienā pēc otrā mēneša 19. dienas, kas seko "piedziņai".

64 Netiek apstrīdēts, ka strīdīgajā periodā Nīderlandes iestādes nav uzturējušas B kontu, kaut arī netiek arī apgalvots, ka minētās iestādes nav kreditējušas Komisijas kontā apstrīdētās summas termiņā, ko paredz Regulas Nr. 1552/89 10. pants un kas sākās ar prasījumu iegrāmatošanas brīdi.

65 Šādos apstākļos jautājums nav arī par nokavējuma procentu pārskaitījumu atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 11. pantam.

66 Tā rezultātā Komisijas iebildumi, ciktāl tie attiecas uz TIR karnetēm, kas pieņemtas 1992. un 1993. gadā, ir jānoraida.

— Par TIR karnetēm, kas pieņemtas 1991. gadā

67 Par TIR karnetēm, kas pieņemtas 1991. gadā jeb pirms 1992. gada 1. janvāra, Komisija apgalvo, ka bija piemērojams tikai TIR konvencijas 11. pants un ka nebija iespējams norādīt precīzu datumu, kurā kompetentajām iestādēm bija bijis jāveic piedziņa. Tomēr Nīderlandes iestādes nav pievērsušas vajadzīgo uzmanību Kopienu finanšu interešu aizsardzībai. Ja to dienu laikā, kas seko tranzīta pārvadājumu paredzētajām beigām, ne TIR karnetes pasaknis Nr. 2, ne kāds cits dokuments nav iesniegts iestādē, kura pieņēmusi minēto karneti, attiecīgajām iestādēm saprātīgā laikā ir jāveic atbilstoši pasākumi, lai aizsargātu Kopienu finanšu intereses. Tomēr gadījumos, uz kuriem attiecas šī tiesvedība, maksājuma paziņojums ir jānosūta pēc perioda no diviem gadiem un četriem ar pusi mēnešiem līdz diviem gadiem un desmit mēnešiem, sākot ar TIR karnetes pieņemšanas brīdi. Šāds termiņš nav uzskatāms par atbilstošu vajadzīgajai rūpībai.

68 Kā ir atzīmēts šā sprieduma 54. punktā, dalībvalstīm ir pienākums nodrošināt ātru un efektīvu Kopienu pašu resursu nodošanu. Tomēr Komisija nav pierādījusi, ka Nīderlandes valdība nav bijusi rūpīga, lai ātri noteiktu pašu resursu prasījumus gadījumā, kad tiek pieņemts, ka pastāv nelikumība saistībā ar pārvadājumiem, kas veikti, izmantojot TIR karneti, kas pieņemta pirms 1992. gada 1. janvāra un uz ko attiecas šī tiesvedība. Komisija tikai vispārīgi apgalvoja, ka tas, ka maksājuma prasība tika nosūtīta vidēji divus ar pusi gadus pēc TIR karnetes pieņemšanas, nav saderīga ar prasību pievērst pienācīgu uzmanību Kopienas finanšu interešu aizsardzībai.

69 Tā rezultātā Komisijas iebildumi par to, ka esot pārkāpts Regulas Nr. 1552/89 2., 6., 9., 10. un 11. pants, ciktāl tie attiecas uz TIR karnetēm, kas pieņemtas 1991. gada

laikā, ir jānoraida tādu pašu iemeslu dēļ, kā iemesli, kas iepriekš izklāstīti saistībā ar TIR karnetēm, kuras pieņemtas, sākot ar 1992. gadu, un līdz ar to prasība ir pilnībā jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

70 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Nīderlandes Karaliste ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums nav labvēlīgs, tad jāpiespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]